

Art. 2. Wszelkie zobowiązania w markach niemieckich winny być uiszczone markami polskimi w równej nominalnej sumie.

Art. 3. Zaciąganie zobowiązań i dokonywanie transakcji w markach niemieckich jest wzbronione.

Art. 4. Dłużnikom, mającym płacić swoje zobowiązania poza granicami Państwa Polskiego, udziela się zwłoki, aż do późniejszego uregulowania tej sprawy, o ile w poszczególnych wypadkach władze, czuwające nad obrotem zagranicznym, inaczej nie postanowią. Wstrzymuje się więc zastosowanie skutków prawnych, powstających lub powstałych na mocy ustawy lub umcwy z powodu nieuiszczenia się na czas z określonych w tym artykule zobowiązań.

Art. 5. Dłużnik, przeciw któremu wierzyciel, mieszkający poza granicami Państwa Polskiego, uzyskał już tytuł do egzekucji, ma prawo zażądać w drodze sprzeciwu przeciw dopuszczalności klauzuli egzekucyjnej (par. 732 Proc. Cyw.) od sądu właściwego lub sądu okręgowego, w którego obwodzie zamieszkuje, by skutki prawne, powstałe z powodu nieuiszczenia się na czas, zostały uchylone.

Art. 6. Przekroczenie lub usiłowanie przekroczenia niniejszej ustawy podlega karze więzienia do 1 roku i grzywny do 1.000.000 marek lub jednej z powyższych kar.

Do rozpatrywania przekroczeń powołane są sądy doraźne.

Art. 7. Ustawa niniejsza obowiązuje w b. dzielnicy pruskiej z dniem jej ogłoszenia. Na terytorjach, które nie znajdują się jeszcze pod władzą Państwa Polskiego, wchodzi w życie w chwili objęcia tych terytorjów przez polskie władze.

Art. 8. Wykonanie tej ustawy poleca się Ministrowi b. dzielnicy pruskiej.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

W. Seyda

Minister Skarbu:

Biliński

493.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów wykonawczych do ustawy z dn. 8 kwietnia 1919 r. o dostarczaniu mieszkań na potrzeby wojska.

(Uzupełnienie).

Na mocy art. 11 ustawy z dn. 8 kwietnia 1919 r. (Dziennik Pr. № 31, poz. 262) w uzupełnieniu rozporządzenia z dn. 21 czerwca 1919 r. (Monitor Polski № 136) postanawiamy co następuje:

§ 1. Zarządy komunalne (gminne i miejskie) obowiązane są dostarczać kwatery wojskowym: oficerom, urzędnikom i duchowieństwu:

- a) należącym do stałego miejscowego garnizonu;
- b) przybywającym do danej miejscowości w sprawach służbowych z rozkazu dowódcy, któremu przysługują prawa co najmniej dowódcy pułku, względnie szefa urzędu, instytucji lub zakładu wojskowego, o ile ci ostatni z praw co najmniej dowódcy pułku korzystają;
- c) należącym do składu wojskowych misji zagranicznych.

§ 2. Wojskowi, przybywający w sprawach służbowych, mają prawo do kwatery, o ile w dokumencie służbowym wyraźnie jest podany rodzaj zlecenia służbowego i termin, w przeciągu którego takowe ma być wykonane; wyjątek stanowią zlecenia poufne, w których tylko termin ma być wskazywany. Po upływie wskazanego w dokumencie służbowym terminu wojskowy traci prawo do kwatery, o ile termin ten nie zostanie przedłużony przez dowódcę, który mu dał zlecenie służbowe. W wypadkach, niecierpiących zwłoki, kiedy porozumienie się z dowódcą z powodu braku czasu lub przerwania komunikacji jest niemożliwe, przedłużenia może udzielić komendant miasta, względnie dowódca garnizonu.

§ 3. Wszyscy wojskowi, mający w myśl § 1 i 2 prawo do kwatery, o ile pragną z prawa tego skorzystać, obowiązani są zwrócić się w tej sprawie do Komendy Placu, dowództwa miasta, twierdzy lub garnizonu względnie urzędu kwaterunkowego, które wydadzą im niezwłocznie nakaz kwaterunkowy z dokładnym oznaczeniem wyznaczonego im pomieszczenia i adresu tegoż. Żadne pomieszczenie nie może być w drodze przymusu zajęte z pominięciem wskazanej drogi lub bez wspomnianego nakazu kwaterunkowego, pod rygorem dystyplinarnej odpowiedzialności za pogwałcenie tego przepisu.

Komendy Placu, dowództwa miasta, twierdzy lub garnizonu nie mają prawa wydawać nakazów kwaterunkowych wojskowym, będącym na urlopie, jak i wogóle osobom, nie wymienionym w § 1.

§ 4. Wyjątkowo w miejscowościach, gdzie nie ma ani Komendy Placu, ani dowództwa miasta, twierdzy lub garnizonu, w sprawach o wyznaczenie kwatery należy się zwracać bezpośrednio do zarządu gminy, względnie miasta, który to zarząd, za okazaniem dokumentu, stwierdzającego w myśl § 1 p. b), iż dany wojskowy przybywa w sprawach służbowych i zgodnie z § 2 ma prawo do kwatery, obowiązany jest niezwłocznie wyznaczyć odpowiednią kwaterę.

§ 5. W hotelach wolno pomieszczać, wyłącznie jednak tylko w wolnych numerach, na czas nie wyżej niż 10 dni, wojskowych, przybywających w sprawach służbowych, o ile oni odpowiadają warunkom, wskazanym w §§ 1 p. a) i b) i 2, przytem żaden z wojskowych, niezależnie od szarży, nie może zajmować więcej niż 1 pokój. Wojskowi w szarży od porucznika do kapitana włącznie mogą być lokowani, w zależności od wielkości pokoju, po dwóch i więcej w jednym pokoju. Wojskowym, przybywającym w sprawach poufnych, na ich żądanie, musi być wyznaczony oddzielny pokój. W czasie wojny, jeżeli lokowanie wojskowych w hotelach napotyka znaczne trudności, z powodu braku odpowiedniej ilości wolnych numerów, należy zarekwirować całkowicie na potrzeby przyjezdnych wojskowych jeden lub więcej hoteli na czas jednak nie dłuższy jak do końca demobilizacji. Powyższe ograniczenia nie mają zastosowania do członków wojskowych misji zagranicznych i do generałów.

§ 6. Właściciel domu, względnie mieszkania, obowiązany jest dać kwatere w stanie zdatnym do użytku, z niezbędnymi meblami, nie przeszkadzać wojskowemu i przy nim mieszkającym członkom jego rodziny w korzystaniu ze znajdującego się w mieszkaniu ustępu i wodociągu. Za członków rodziny przy wojskowym mieszkających nie należy się żadna dodatkowa zapłata; za specjalnie jednak dla nich dostarczone łóżka wojskowy płaci oddzielnie umówioną sumę.

§ 7. Pomieszczenia, wynajmowane przez podnajemców, wolno rekwirować w tych tylko wypadkach, kiedy liczba wynajmowanych przez podnajemcę pokoiów większa jest od liczby mieszkających tam osób, przytem podnajemcy w każdym razie musi być zostawione tyle pokoiów, ile osób w wynajmowanym przez niego pomieszczeniu mieszka, nie więcej jednak niż 4 pokoje.

§ 8. Za pomieszczenia, dostarczone dla sztabowych oficerów względnie urzędników wojskowych odpowiednich rang, zajmujących służbowe stanowisko, na które etatem przewidziany jest pułkownik lub generał (2 pokoje), wypłaca się gminom wynagrodzenie w wysokości, ustanowionej w danej miejscowości dla stopnia pułkownika.

§ 9. W sporządzanym przez Komisje Kasowe wykazie oficerów i urzędników wojskowych, którzy korzystali z kwater, zatytułowanie rubryki „2 a” ma brzmieć jak następuje:

„Imię i nazwisko, ranga oraz stanowisko służbowe (o ile chodzi o majora, podpułkownika i urzędnika wojskowego VIII i VII rangi) ze wskazaniem rangi etatem dla tego stanowiska przewidzianej”.

§ 10. Z dniem ogłoszenia niniejszego tracą moc obowiązującą wszystkie poprzednie w tymże przedmiocie wydane przepisy, rozporządzenia i rozkazy, o ile są z niniejszem rozporządzeniem niezgodne.

Warszawa, dnia 11 listopada 1919 r.

za Ministra Spraw Wojskowych:
Sosnkowski

Minister Spraw Wewnętrznych:
S. Wojciechowski

494.

ROZPORZĄDZENIE

Na podstawie rozporządzenia wykonawczego Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Spraw Wewnętrznych z d. 12 listopada 1919 r. w przedmiocie wcielenia żandarmerji krajowej i policji wojskowej na obszarze b. Galicji do Policji Państwowej (Dziennik Ustaw № 87) oraz art. 4 przepisów przejściowych do ustawy z dnia 24 lipca 1919 r. o Policji Państwowej, — ustanawiam na obszarze b. Galicji tymczasowo trzy Komendy Okręgowe Policji Państwowej, a mianowicie:

1. Komendę Okręgową Lwowską, z siedzibą we Lwowie, której działalność rozciąga się na powiaty: Rawa Ruska, Gródek Jagielloński, Rudki, Skole, Sokal, Zólkiew, Lwów pow., Lwów miasto, Bóbrka, Stryj pow., Stryj